

Таким чином, ми бачимо важливість створення такого інституту як інститут фінансового омбудсмена, який буде сприяти підвищенню попиту клієнтів на фінансові послуги та зменшенню витрат на вирішення спорів для фінансових установ.

Список використаної літератури:

1. Обзор практики внедрения альтернативных механизмов урегулирования потребительских споров, на примере деятельности института финансового омбудсмена (уполномоченного) в государствах – членах Евразийского экономического союза. URL: file:///C:/Users/User/Downloads/Nvnudpsu_2013_4_10.pdf
2. Що таке омбудсмен? Словник банківських термінів. URL: http://www.banki.ru/wikibank/finansoviy_ombudsmen/
3. Создание института финансового омбудсмена: международный опыт и перспективы для Украины. URL: https://www.problecon.com/export_pdf/problems-of-economy-2017-1_0-pages-338_343.pdf
4. Проект Закону про установу фінансового омбудсмена № 8055 від 22.02.2018р. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=8055&skl=9

Ключові слова: фінансовий омбудсмен, установа фінансового омбудсмена, фінансові послуги, фінансові установи, споживач фінансових послуг, надавач фінансових послуг.

Ключевые слова: финансовый омбудсмен, учреждение финансового омбудсмена, финансовые услуги, финансовые учреждения, потребитель финансовых услуг, предоставляет финансовых услуг.

Key words: financial ombudsman, financial ombudsman institution, financial services, financial institutions, consumer of financial services, provider of financial services.

ГЛИНЯНА КАТЕРИНА МИХАЙЛІВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри цивільного права,
кандидат юридичних наук, доцент*

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ДИТИНИ НА ОХОРОНУ ЗДОРОВ'Я ТА НАЛЕЖНУ МЕДИЧНУ ДОПОМОГУ

Захист прав дитини в Україні є одним з основних напрямків діяльності держави. Україна як демократична держава дбає про інтереси неповнолітніх та малолітніх дітей, сприяє розвитку молодого покоління, задоволення його потреб. Для забезпечення дітям можливості визначити себе як особистість, реалізовувати свої можливості в безпечних і сприятливих умовах, в середовищі сім'ї або опікунів прийнято ряд документів на державному та міжнародному рівні.

Відповідно до п. 1 ст. 3 Конвенції ООН «Про права дитини» [1], схваленої резолюцією 44-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН 44/25 від 20.11.1989 р., ратифікованої Постановою Верховної Ради України від 27.02.1991 р. №789-XII, в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, що займаються питаннями соціального забезпечення, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини.

Стаття 27 Конвенції ООН «Про права дитини» передбачає кожній дитині право на рівень життя, необхідний для її фізичного, розумового, духовного, морального та соціального розвитку. Батьки або інші особи, які виховують дитину, несуть основну відповідальність за забезпечення в межах своїх здібностей і фінансових можливостей умов життя, необхідних для розвитку дитини.

Проблема забезпечення прав дитини – одна з наболілих проблем людства. Діти внаслідок вікових особливостей розвитку становлять групу осіб, що характеризується наївністю, довірливістю, залежністю від інших осіб, піддатливістю до різних маніпуляцій та зловживань із боку дорослих. Вони є однією з найменш захищених верств населення.

Важливість та актуальність проблеми обумовлена тим, що забезпечення прав є чи не найголовнішою умовою фізичного, психічного благополуччя та розвитку дитини, становлення високого рівня її правової культури та правосвідомості.

Всі ці основоположні постулати щодо належного забезпечення прав дитини були втілені як у Конституції України [2], яка проголошує рівність прав дітей (статті 24, 52), охорону дитинства (ст. 51), заборону насильства над дитиною та її експлуатацію (ст. 52), право на життя (ст. 27), захист та допомогу держави дитині, позбавленій сімейного оточення (ст. 52), право на освіту (ст. 53), так і у Законі України «Про охорону дитинства» від 26.04.2001 р., у якому визначено охорону дитинства в Україні як стратегічний загальнонаціональний пріоритет і з метою забезпечення реалізації прав дитини на життя, охорону здоров'я, освіту, соціальний захист та всебічний розвиток встановлено основні засади державної політики у цій сфері.

Обов'язок батьків піклуватися про здоров'я дитини, її фізичний, духовний та моральний розвиток є невід'ємною частиною виховання, пов'язаний із створенням для дітей належних матеріально-побутових умов.

Здоров'я визначається станом повного фізичного, духовного і соціального благополуччя, а не лише відсутністю хвороби або фізичних вад.

Право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичний догляд є конституційним і невід'ємним правом особи. Зміст права на охорону здоров'я визначається Основами законодавства України про охорону здоров'я (ст.ст. 59-64). Що стосується права дитини на охорону здоров'я, то його розкрито в Законі України «Про охорону дитинства». Відповідно до ст. 6 названого Закону держава гарантує дитині право на охорону здоров'я, безоплатну кваліфіковану медичну допомогу в державних

і комунальних закладах охорони здоров'я, сприяє створенню безпечних умов для життя і здорового розвитку дитини, раціонального харчування, формування навичок здорового способу життя. На фоні високої смертності і низької народжуваності це право, його забезпечення і дотримання є особливо актуальним для України.

На батьків покладаються обов'язки дотримуватися лікарських приписів при забезпеченні догляду за хворою дитиною; дотримуватися санітарних норм утримання житлових приміщень, батьки зобов'язані дотримуватися встановлених законом правил попередження і ліквідації інфекційних захворювань і робити відповідні щеплення тощо. Профілактика батьками паління та інших шкідливих звичок у дітей, вжиття своєчасних заходів (навіть із залученням працівників органів внутрішніх справ) є теж обов'язком батьків при здійсненні охорони здоров'я дітей.

Зусилля батьків щодо підтримки цього права можуть мати наслідки лише тоді, коли належний рівень охорони здоров'я забезпечуватиметься державою. Встановлений законом обов'язок батьків піклуватися про фізичний розвиток дитини може включати в себе такі заходи: ознайомлення і, відповідно, дотримання рекомендацій щодо санітарно-гігієнічних умов для дітей (їх навантаження, режим, харчування, одяг, побутові умови); створення умов і заохочення до занять фізичною культурою і спортом тощо. Дітям-сиротам, дітям, які залишилися без піклування батьків, дітям, постраждалим від аварії на ЧАЕС. дітям з багатодітних сімей та дітям-інвалідам відповідно до Закону України «Про фізичну культуру і спорт» [7, ст.80] державою гарантовано надання безкоштовних та пільгових фізкультурно-оздоровчих послуг. Тобто діти, передані в сім'ї на виховання (які не втратили відповідного статусу), безперешкодно можуть реалізувати своє право на фізичний розвиток. У звичайних сім'ях реалізація цього право може ускладнюватись певними матеріальними умовами.

Особливої уваги та актуальності ці основні ідеї набувають сьогодні, саме в період боротьби кожної країни з так званою чумою 21-го століття – коронавірусу COVID-19.

Саме на батьків, та осіб які їх замінюють покладена відповідальність за дотримання всіх вимог, щодо безпеки та охорони здоров'я дітей.

Так, батьки зобов'язанні забезпечити виконання законодавства у сфері захисту прав дітей, звертаємо увагу, про неприпустимість порушення прав дітей та обов'язковість вжиття заходів в терміни визначеними нормативно-правовими актами. Крім того, з метою недопущення захворювання дитини на COVID-19, батькам та їх законним представникам рекомендується максимально обмежити перебування дітей у багатолюдних місцях, місцях відпочинку та проведення активного дозвілля в період дії обмежувальних заходів та пам'ятати, що саме на них законодавством України покладений обов'язок піклуватися за охорону здоров'я власної дитини.

Так, відповідно до ст.12 Закону України «Про охорону дитинства» [4], батьки або особи, які їх замінюють, мають право і зобов'язані виховувати дитину, піклуватися про її здоров'я, фізичний, духовний і моральний

розвиток, навчання, створювати належні умови для розвитку її природних здібностей, поважати гідність дитини, готувати її до самостійного життя та праці.

Батьки або особи, які їх замінюють, несуть відповідальність за порушення прав і обмеження законних інтересів дитини на охорону здоров'я, фізичний і духовний розвиток, навчання, невиконання та ухилення від виконання батьківських обов'язків.

У разі відмови від надання дитині необхідної медичної допомоги, якщо це загрожує її здоров'ю, батьки або особи, які їх замінюють, несуть відповідальність згідно з законом.

Забезпечення прав дитини та дотримання всіх належних умов її виховання, навчання, нормального психологічного стану та стану здоров'я на сьогодні є ключовим пріоритетним для держави. Так, Україна виступила на підтримку ініціативи Генсекретаря ООН щодо пріоритету захисту дітей у період поширення COVID-19, аби криза у сфері охорони здоров'я під час пандемії не перетворилася на кризу прав дитини. Такий крок був регламентований політикою держави у сфері охорони та захисту прав та законних інтересів дітей особливо у часи боротьби з пандемією та запровадження карантинних заходів. Проблемними моментами залишаються і прояви домашнього насильства увсьому світі, і труднощі а подекуди неможливість дітей навчатись при запровадженні дистанційної форми навчання, і надання якісної медичної допомоги дітям, які потребують її постійно, і багато інших проблем, які загострились саме сьогодні.

Список використаної літератури:

1. Конвенція ООН про права дитини від 20.11.1989 року. Зібрання чинних міжнародних договорів України. 1990 р. № 1.
2. Конституція України: затверджена Законом України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141. 2011. № 10.
3. Про фізичну культуру і спорт. Закон України від 24 грудня 1993 р. Відомості Верховної Ради України. 1994. № 14. Ст. 80.
4. Про охорону дитинства. Закон України від 26.04.2001 року № 2402-ІІ. Відомості Верховної Ради України. 2001. № 30. Ст. 12.

Ключові слова: правовий захист, держава, сім'я, правове регулювання, гарантії, сімейне виховання, права дитини, медична допомога.

Ключевые слова: правовая защита, государство, семья, правовое регулирование, гарантии, семейное воспитание, права ребенка, медицинская помощь.

Key words: legal protection, state, family, legal regulation, guarantees, family upbringing, children's rights, medicare.